

ALLISON BRENNAN

Tot de dood ons scheidt

‘Goed opgebouwde
spanning, ingenieuze
plots, en aansprekende
personages. Allison
Brennan is een
topauteur in het genre!’
KAREN ROSE

THRILLER

ALLISON

BRENNAN

Tot de dood ons scheidt

De Fontein

Proloog

Een week geleden

Dit was Roger Mortons grote kans – zijn enige kans – om het land uit te komen en zijn oude leven weer op te pakken. En dat alles dankzij een kistje goedkope sieraden.

De jachthaven was al afgesloten op dit uur van de avond, en Roger bleef in de schaduw toen hij naar de steigers liep. Hij had de jachthaven uitgekozen omdat het terrein grotendeels open en vlak was, zodat hij iedereen kon zien die in zijn buurt kwam. Maar vanavond was alles verlaten. De boten, in alle soorten en maten, dobberden onder hun dekzeilen als een herinnering aan warmere dagen. De schijnwerpers langs de steigers vormden de enige verlichting, maar de nevel was zo dicht dat zelfs Washington niet te zien was aan de overkant van de Potomac.

Hij stak zijn handen in de zakken van zijn leren jack en had spijt dat hij geen dikkere jas droeg. Het was verrekt koud. Hij kon nauwelijks wachten om zijn geld op te halen en deze ellendige stad te ontvluchten. Er wachtte al een adres in Zuid-Amerika. Zelfs na zes jaar in de cel beschikte Roger nog over contacten. Zodra hij het geld in handen had, kon hem niets meer gebeuren.

Zes lange jaren achter de tralies. Volgens zijn advocaat mocht hij zich gelukkig prijzen met zo'n lichte straf na poging tot moord op een FBI-agent en een veroordeling wegens verkrachting. Gelukkig met zes jaar gevangenisstraf? Hij had de politie zo goed mogelijk geholpen en een volledige bekentenis afgelegd – nou ja, afgezien van het belangrijke detail dat hij een van hun mensen had vermoord. Dat had hij maar voor zichzelf gehouden. Beter zo. Bovendien had de FBI geen concrete bewijzen, geen moordwapen, geen getuigen, helemaal niets. Die moord had hij gemakkelijk iemand anders in de schoenen kunnen schuiven.

Zes jaar van zijn leven weg. Omdat hij zo braaf had meegewerkt.

Alles was veranderd terwijl hij in de bak zat, en hij verdomde het om als automonteur te gaan werken voor een hongerloontje. Hij wist immers nog altijd hoe je aan geld moest komen – genoeg geld voor zijn oude leventje, in rijkdom en in vrijheid. In de gevangenis had zijn leven stilgestaan. Nu had hij de kans om opnieuw te beginnen.

Adam had altijd beweerd dat Roger de domste was van hen tweeën. Maar Adam was dood, dus hoe slim was dát?

Voorzichtig naderde Roger de afgesproken plek aan de andere kant van het droogdok. De wind vanaf de Potomac was zo ijzig dat hij spijt had dat ze niet in een bar hadden afgesproken voor de deal, maar Roger kon zich niet meer laten zien op plaatsen waar hij vroeger kwam. Hij moest zich gedeisd houden, afspreken op neutraal terrein. Natuurlijk had hij zijn eigen aandeel in het motel achtergelaten. Hij zou zich niet laten belazeren door zijn nieuwe partner. Eerst wilde hij geld zien, daarna zou hij de man wel vertellen waar hij de sieraden kon vinden. Hij was niet gek. Smerissen deugden niet, en Roger hield rekening met een valstrik. Hij had de vent echter uitvoerig gescreend en eerst wat van het nieuwe materiaal willen zien dat hij Roger te bieden had voor zijn nieuwe onderneming. Geen politieman, uitgesloten.

Roger had met plezier de digitale bestanden doorgewerkt van jonge vrouwen die zich op alle mogelijke manieren lieten pakken. Daar waren ervaren actrices bij, maar ook junkies die wanhopig geld nodig hadden om te scoren. Bij sommige opnames – de beste, vond hij – wisten die meiden niet eens dat ze werden gefilmd. Amateurhoertjes. Roger zag goede mogelijkheden voor de marketing van dat genre en kwijlde bijna bij de gedachte aan de opbrengsten. Gewone porno was niet verboden, maar het grote geld werd vooral verdiend met dubieuze filmpjes: verborgen camera's, minderjarigen, bizarre verkrachtingen waar de meisjes niet altijd vrijwillig aan meewerkten.

Als het om zo veel geld ging, was Roger verstandig genoeg om de handel niet mee te brengen voordat er cash betaald was. Het volledige bedrag. Gisteren nog hadden ze geprobeerd hem iets te flikken, maar ze hadden al snel gemerkt dat hij geen beginner was. Adam was een lul geweest, maar hij had Roger wel de kneepjes van het vak geleerd. Nu Adam onder de zoden lag, hoefde Roger geen orders meer op te volgen of genoeg te nemen met een klein aandeel in de winst. Hij zou zelf

de website runnen, en de afhandeling. Zijn nieuwe partner moest de seksvideo's leveren. Fiftyfifty. Roger was ervan overtuigd dat het geld zou binnenstromen. Van Adam had hij geleerd de creditcards van de klanten te verwerken en het geld naar een buitenlandse rekening te sluizen. En het mooiste was dat hij zonder Adam niet bang meer hoefde te zijn voor de snuffmovies waardoor ze de FBI achter zich aan hadden gekregen. Als Adam niet was klaargekomen op het wurgen van de vrouwen die hij naaide, zouden ze nooit zijn opgepakt. Verkrachting was een misdrijf, maar moord een heel ander verhaal.

Het enige wat Roger nodig had was contant geld om de buitenlandse operatie op poten te zetten. Het maakte niet uit dat hij pas voorwaardelijk vrij was. Hij zou maken dat hij wegwam en nooit meer een voet op Amerikaanse bodem zetten. Maar daar was meer geld voor nodig dan hij met olieverversen kon verdienen in de garage van zijn neef, zelfs al maakte hij werkweken van vijftig uur. Aanvankelijk had hij twintigduizend dollar gevraagd als investering, maar toen ze interesse toonden in Adams oude sieradenkistje, had Roger dat bedrag verdubbeld.

Rogers contacten hadden hem verzekerd dat de andere partij te vertrouwen was, maar toch had hij moeite met de ontmoetingsplaatsen die ze voorstelden. Het risico om door een bewakingscamera te worden betrappt was te groot. Daarom had hij deze jachthaven gekozen: afgelegen, maar dicht bij de stad en vooral vrij van bewakingscamera's, met maar weinig schuilplaatsen en geen getuigen in de buurt. Niet helemaal zonder gevaar, maar dat nadeel woog ruimschoots op tegen de verwachte voordelen. Bovendien had Roger zijn oude vrienden op het spoor van deze jongens gezet en wist hij dat ze geen jacht op hem maakten. Sinds zijn vrijlating, nu zes maanden geleden, had Roger zich verre gehouden van alles en iedereen.

Liever dood dan terug naar de gevangenis.

Hij zag zijn nieuwe partner naar het ontmoetingspunt komen. De man droeg jeans, een donker windjack en een baseballcap van de Yankees, precies zoals hij had gezegd. Roger keek om zich heen, kon verder geen mens ontdekken, en wachtte tot de man hem had bereikt.

'Hé,' zei hij nonchalant, terwijl hij de ander scherp opnam.

'Het kistje?' De stem van de man klonk hees, alsof hij jarenlang twee pakjes per dag had gerookt, hoewel er geen tabakslucht om hem heen hing.

‘Heb je mijn voorschot?’ Roger wachtte op bewijzen van een valstrik, zoals de expliciete vraag of hij het geld wilde gebruiken voor een illegale pornosite, maar de man vroeg niet naar details. Voor de rechtbank zou deze ontmoeting van alles kunnen betekenen. Formeel kon hij zelfs voor de kleinste misstap weer achter de tralies worden gezet, en het feit dat hij zich na het donker in de jachthaven bevond, gold als een overtreding, maar op iets ernstigers konden ze hem niet pakken.

‘Ik wil het sieradenkistje. Met inhoud.’

‘Laat me eerst je geld maar zien.’ Dacht die vent soms dat hij gek was?

De man stak een hand in zijn zak. Roger verstijfde en tastte naar het pistool achter zijn riem, maar hij had het niet nodig. Zijn nieuwe partner gaf hem een envelop.

Roger fronste zijn wenkbrauwen. ‘Een beetje dun voor veertigduizend dollar.’

‘Je had het kistje moeten meenemen.’

‘Jullie hadden mij gisteren al de helft van het geld moeten geven. Wat is dit voor een overeenkomst als jullie je afspraken niet nakomen?’

‘Maak die envelop maar open, dan begrijp je het wel.’

Voorzichtig maar nieuwsgierig opende Roger de niet dichtgeplakte envelop en haalde er een opgevouwen vel papier uit. Er stond niets op, maar tussen de vouwen was een verbleekte foto gestoken. Een prachtig jong meisje met lang zwart haar en grote, zwoele bruine ogen keek hem in het vage licht aan.

Hij reageerde instinctief, bijna nog voordat hij het dode meisje had herkend. Toch was hij al te laat. Hij liet de foto en het papier vallen en greep naar zijn pistool, maar de ander was sneller en raakte zijn pols met een karatetrap. In het bleke schijnsel van de zwakke lampen boven het droogdok kon Roger het gezicht van de man nu duidelijk onderscheiden.

Nog een geest uit zijn verleden.

‘Ik zou je graag persoonlijk een kogel door je kop hebben gejaagd,’ zei de man, voordat hij Roger voorover tegen het harde zandpad smeed. De pijn vertelde hem dat hij misschien zijn neus gebroken had. Hij slikte een klodder bloed in.

Hoestend probeerde hij overeind te komen, maar de verrader schopte hem met de stalen neuzen van zijn schoenen drie keer in het kruis.

De pijn maakte hem machteloos, nog erger dan toen hij in de gevangenis was verkracht. En daar had hij nog wraak kunnen nemen. Die kans zou hij nu niet krijgen. Een golf van paniek sloeg door hem heen toen hij wanhopig probeerde zich te beschermen. Hij wilde opstaan, maar werd weer neergeslagen.

‘Meneer Morton.’ De rustige, beschaafde stem was niet die van zijn aanvaller. Roger had de andere man niet horen naderen, en het besef dat er nu twee – of nog meer – mannen over hem heen gebogen stonden deden hem beven toen hij een laatste poging deed om zich overeind te hijsen.

Een volgende trap in zijn ballen beroofde hem van zijn zicht. De klik waarmee de 9mm werd doorgeladen hoorde hij nauwelijks meer.

‘Ik wilde dat dit meer pijn zou doen, maar we moeten zakelijk blijven. Mijn persoonlijke genoegdoening doet er niet toe. Ik hoop dat je zal branden in de hel, vuile klootzak.’

Roger Morton was al dood voordat het geluid van het schot tot hem door kon dringen.

Het heden

Brad Prenter dacht waarschijnlijk dat hij een geweldige kaart had getrokken: *Verlaat de gevangenis zonder betalen*. Lucy Kincaid was vastbesloten hem uit de droom te helpen.

Ze keek naar de tijd op haar computer en fronste haar wenkbrauwen. Het liep tegen zessen en ze had haar broer Patrick beloofd dat ze op tijd zou zijn. De afgelopen week had ze al twee keer hun eetafspraak verzet.

‘Schiet nou op,’ mompelde Lucy, terwijl ze haar beeldscherm splitste in zes open chatwindows die ze tegelijk kon volgen. ‘Je komt hier al de hele week, elke dag stipt om vijf uur. Waarom ben je nu te laat?’

Uit haar ooghoek zag ze Frances Buckley – directeur van WCF, Women and Children First – naar haar bureau komen. Fran was negen jaar geleden gepensioneerd na vijftientig jaar trouwe dienst bij de FBI, en hoewel ze inmiddels zestig was, zag ze er tien jaar jonger uit. Zo gedroeg ze zich ook. Toen Lucy drie jaar geleden als vrijwilligster bij WCF was begonnen, werd Fran algauw haar mentor. Ze had een gloedvolle aanbeveling geschreven toen Lucy bij de FBI solliciteerde en haar geholpen bij de voorbereiding van de schriftelijke en mondelinge procedures. De afgelopen drie maanden, bij elke volgende stap in het sollicitatieproces, had Fran haar bovendien geleerd om met de spanning van het wachten om te gaan.

Lucy verbood zichzelf de gedachte dat ze misschien zou worden afgewezen. Toch wist ze dat de procedure nog maanden kon gaan duren, en die onzekerheid was vreselijk frustrerend. Ze wilde bij de FBI. Al zes jaar lang was dat haar enige ambitie in het leven. Alles wat ze tot nu toe had gedaan – haar dubbele studies psychologie en informatietechnologie, haar stages bij de Amerikaanse senaat, het sheriff-bureau van Arlington en het kantoor van de patholoog in Washington,

haar vrijwilligerswerk op middelbare scholen en hier bij WCF – was gericht op een baan bij de FBI. Hopelijk zou de sollicitatiecommissie inzien dat ze met al die ervaring de ideale kandidate was.

Fran legde een hand op de rugleuning van Lucy's stoel. 'Hou je de tijd wel in de gaten? Het is zes uur.'

'Nog vijf minuutjes. Prenter is nog niet online. Hij logt altijd in tegen het einde van de middag.'

'Zo gaat dat. Je kunt hier niet de hele avond op hem zitten wachten. Je hebt ook een eigen leven. Je zou vanavond toch met je broer gaan eten?'

'Ja, maar –'

'Lucy, Prenter is er morgen ook nog.'

'Ik heb nog even tijd,' zei ze. 'Nog een minuut of twintig, als ik om zeven uur bij Clyde's wil zijn.'

'Dan moet je wel rennen naar de metro.'

'Ik kan heel hard lopen.' Ze glimlachte tegen Fran, maar in gedachten hield ze haar vingers gekruist.

De oudere vrouw schudde haar hoofd en grijnsde terug. 'Als ik je hier om kwart over zes nog zie zitten, trek ik de stekker eruit.'

Dat was geen loos dreigement. Fran had al eens eerder de stroom uitgeschakeld. Lucy tekende met haar rechterwijsvinger een kruisje over haar hart en wierp Fran een kus toe voordat ze zich weer op de drukke chatrooms concentreerde.

De computers van WCF waren net zo streng beveiligd en onmogelijk te traceren als die van de FBI, waar een speciale afdeling zich bezighield met de opsporing van seksueel geweld tegen vrouwen en kinderen.

Zodra WCF voldoende bewijzen had verzameld om een slachtoffer of dader te identificeren, droegen ze de zaak over aan de FBI voor nader onderzoek.

Afgezien van hun eerste doelstelling volgde WCF ook het gedrag van zedelinquenten die voorwaardelijk waren vrijgekomen. Volgens de wet moesten ze zich na hun vrijlating bij de plaatselijke politie melden en iedere verhuizing keurig doorgeven, maar afhankelijk van hun woonplaats bleek gemiddeld de helft van alle delinquenten zich nooit te registreren of een verhuizing te melden. Zulke daders gingen vaak opnieuw in de fout en werden daarom door WCF gevolgd. Ze waren

gewoontedieren, veranderden hun onlineprofiel wel enigszins, maar kozen wel hetzelfde type vrouwen of kinderen als slachtoffer. Omdat ze naar een andere stad of staat waren verhuisd, waanden ze zich veilig. En als het enkel aan de plaatselijke politie had gelegen, waren ze dat ook. De politie had gewoon niet de tijd of de mensen om iedere seksdader op te sporen die zich niet had geregistreerd.

In haar afstudeerscriptie had Lucy de stelling verdedigd dat de meeste zedendelinquenten na een gevangenisstraf hun gedrag wel aanpassen, maar enkel voor de schijn. Ze konden nog altijd worden opgespoord door agenten die het verleden van die smeerlappen – hun voorkeuren en de reden waarom ze tegen de lamp waren gelopen – wetenschappelijk hadden geanalyseerd, want die voorkeuren veranderden maar zelden. Lucy's research had aangetoond dat de daders nog steeds gevonden konden worden, ook al woonden ze nu ergens anders of hadden ze hun internetprofiel aangepast. Na haar afstuderen had Lucy haar database verder uitgebreid met alle bekende feiten, op basis van een psychologisch model dat rekening hield met kleine veranderingen in gedrag. Hoe meer informatie ze toevoegde, des te krachtiger en effectiever het systeem werkte.

Met hun particuliere middelen en vrijwilligers waren groepen als WCF in staat om daders online te identificeren. Een dader die in de fout ging als hij voorwaardelijk vrij was, kon veel gemakkelijker weer worden opgesloten. Hoewel Lucy's database technisch gesproken nog in een testfase verkeerde, bleek het een goede methode om recidivisten op te sporen. Tot nu toe waren er op die manier al meer dan twaalf arrestaties verricht.

De afgelopen twee weken maakte Lucy jacht op één specifieke dader, Brad Prenter, een veroordeelde verkrachter die voorwaardelijk was vrijgekomen nadat hij pas de helft van zijn straf had uitgezeten. Meestal hield WCF zich bezig met daders die het op kinderen hadden voorzien en na hun vrijlating spoorloos waren verdwenen, maar Prenter was een bijzonder geval. Als hij een date had, deed hij Liquid X – zelfgemaakte GHB – in de drankjes van zijn slachtoffers. In combinatie met alcohol was GHB een uiterst gevaarlijke drug. Bij een eerstejaarsstudente in Virginia, die hij kende omdat hij als onderwijsassistent bij haar scheikundecolleges rondliep, was het echter misgegaan. Het meisje had gelukkig de tegenwoordigheid van geest gehad om haar huisgenote te

sms'en zodra ze zich duizelig voelde worden, anders zou Prenter vermoedelijk met de verkrachting zijn weggekomen.

Tijdens het onderzoek voorafgaand aan het proces had de politie ontdekt dat Prenter ook werd verdacht van de verkrachting van een ander meisje in zijn woonplaats Providence, op Rhode Island. Die zaak was geseponeerd wegens gebrek aan bewijs. Hij had het slachtoffer zo'n hoge dosis GHB toegediend dat ze in coma was geraakt. Omdat er te veel tijd verloren was gegaan – de politie was niet onmiddellijk gewaarschuwd omdat het ziekenhuis geen aanwijzingen voor seksueel geweld had gevonden en het meisje daarom niet meteen op sporen van een date rape drug had getest – had Prenter de kans gehad zijn laboratorium thuis op te ruimen.

Er waren aanwijzingen dat Prenter ook andere slachtoffers online benaderde. Hij maakte afspraakjes en diende de vrouwen een drug toe, waarna hij hen verkrachtte en thuis afleverde. Als ze wakker werden, konden ze zich maar weinig herinneren. De enige reden waarom Prenters naam in een ander onderzoek opdook, was omdat een vriendin van het slachtoffer haar in zijn gezelschap had gezien op de avond dat ze was verkracht.

Maar zelfs in die zaak waren er geen concrete bewijzen geweest en wist het meisje zich niets te herinneren. Prenters huis en zijn auto werden doorzocht, maar de politie vond geen GHB.

Twee weken geleden hadden de vrijwilligers van WCF het nieuwe online-profiel van Prenter ontdekt. Hij woonde nu ergens in het noorden van Virginia, had zich als zedendelinquent geregistreerd en toestemming gekregen om te gaan studeren aan de American University. Op internet bezocht hij nu een datingsite om contact te krijgen, dus had Lucy een fictieve identiteit aangenomen die aansloot op Prenters voorkeur: een kleine, tengere, blonde studente die van joggen, rockmuziek en popconcerten hield. Het maakte niet uit dat Lucy een lange meid was met zwart haar, het ging erom dat ze hem onder het oog van de politie naar een openbare plek zou lokken waar hij de regels van zijn voorwaardelijke vrijlating overtrad. In de drie jaar die ze nu voor WCF werkte, was dat Lucy al regelmatig gelukt. Ook deze vis had in het aas gebeten. Ze hoefde hem alleen nog binnen te halen.

En als hij kwam? Dan zou een vrijwilliger van WCF – een politieman

buiten dienst – hem de handboeien aanleggen en hem terugbrengen naar de cel.

Om zijn straf uit te zitten. Zijn volledige straf, van drie tot vijf jaar.

Al veel te lang had ze zich hulpeloos gevoeld. Ondanks haar training in zelfverdediging, haar studie en haar dromen, had Lucy steeds het gevoel gehouden dat ze méér moest doen. Haar stage bij senator Jonathon Paxton van de Senaatscommissie voor Justitie was heel interessant geweest, maar Lucy's leven veranderde pas echt toen hij haar had voorgesteld aan Fran Buckley van WCF. Dankzij haar werk voor de organisatie was ze een sterker, beter mens geworden – bijna weer een gewone, doodnormale vrouw.

De laatste keer dat ze hem sprak had zelfs haar broer Patrick toegegeven dat ze weer de oude Lucy was. Niet helemaal, misschien – ze was niet meer die naïeve tiener van zes jaar geleden, toen ze nog iedereen had vertrouwd en dacht dat ze onkwetsbaar was – maar de pijn en de woede waren eindelijk verdwenen, althans grotendeels. Wat resteerde was haar verontwaardiging, haar krachtige verzet tegen alle onrecht in de wereld. Die gerechtvaardigde woede bepaalde haar aandacht tot waar het werkelijk om ging. Onschuldige vrouwen en kinderen beschermen. Criminelen de voet dwarszetten. Die innerlijke motivatie was zo sterk, dat Lucy, ook als ze niet bij de FBI werd aangenomen, wel een andere rol zou vinden binnen politie of justitie. Ze kon rechten gaan studeren om aanklager te worden. Of solliciteren bij een plaatselijk politiekorps. Of zelfs een medische studie volgen om psychiater te worden, gespecialiseerd in slachtofferhulp.

Maar het liefst wilde ze een functie aan het front, als FBI-agent en actief strijder tegen cybercrime.

Ze werd bijna onpasselijk van haar gesprekken met griezels zoals Prenter, zelfs in de anonimiteit van een veilige chatroom, maar het was voor de goede zaak en het leerde haar meer over cybercrime dan jaren in de collegebanken.

Lucy had haar best gedaan om Prenter te verleiden, preuts en sexy tegelijk. Ze had nooit zelf een ontmoeting voorgesteld, maar hem wel alle kans daartoe gegeven. Helemaal in het begin had hij haar gevraagd of ze elkaar konden zien, maar Lucy had nee gezegd. Als ze het hem te gemakkelijk maakte, zou hij achterdocht kunnen krijgen. En als de zaak ooit voor de rechter kwam – niet erg waarschijnlijk, omdat

hij al een veroordeelde dader was, voorwaardelijk vrij – moest wcf kunnen aantonen dat hij alle kans had gekregen om zich terug te trekken, maar zelf stappen had ondernomen om zijn slachtoffer te benaderen.

De tweede keer dat hij het vroeg, weigerde Lucy opnieuw, maar toonde ze wel enige interesse. Ze had het helaas te druk, was de suggestie. Zelf zou ze nooit een ontmoeting voorstellen, omdat wcf dezelfde regels hanteerde als politie en justitie. Geef een dader nooit de kans om te beweren dat hij in de val is gelokt. Blijf zo passief mogelijk, maar geef de viezerik toch een hint dat hij misschien seks kan hebben met de persoon achter de computer.

Om tien over zes klonk er een piepje en ontving *alias_tanya* een privébericht van *bradman703*.

bradman703: ben je daar?

alias_tanya: ja. zit te studeren. zo'n beetje. lol

bradman703: ben je vanavond vrij?

Lucy's hart begon te bonzen.

alias_tanya: ik heb een belangrijk tentamen.

bradman703: morgen dan?

alias_tanya: waar?

bradman703: zeg het maar.

Hoewel Prenter voorwaardelijk vrij was en Lucy niet bij de politie werkte, zodat ze hem juridisch gesproken niet in de val kon lokken, kwam het gesprek nu toch in een grijs gebied. Daarom liet ze Prenter de plek bepalen.

alias_tanya: weet ik niet. ergens leuk. dicht bij fx.

bradman703: Firehouse?

Lucy rolde met haar ogen. Ze kwam niet vaak in de kroeg, maar iedereen onder de dertig kende de 'vleesmarkt' van Fairfax, waar feestende studenten kwamen om iemand op te pikken. Het was er druk, er werd veel gezopen en de muziek stond te hard. Geen omgeving voor een

rustig gesprek, maar heel geschikt voor een seksdate. Ideaal voor mannen zoals Prenter, en ideaal voor WCF.

alias_tanya: ok. hoe laat?

bradman703: 8 uur?

alias_tanya: ☺

Lucy grijnsde zelf ook toen ze het lachende gezichtje typte.

‘Tien, negen, acht...’ telde Fran vanuit de deuropening.

‘Ik heb ’m!’ riep Lucy. Haastig typte ze een berichtje aan Prenter dat ze moest uitloggen om te studeren.

Daarna kopieerde ze de transcripties van haar chats van die middag naar haar persoonlijke mailbox. Ze sloot alle chatboxen af die ze volgde en logde uit. Toen stuurde ze een sms’je naar agent Cody Lorenzo:

Morgenavond om acht uur wacht Prenter in de Firehouse op ‘alias_tanya’.

‘Heb je Prenter te pakken?’ Fran keek over Lucy’s schouder mee. ‘Mooi zo!’

‘Ik hoop het. Cody heeft vierentwintig uur om het te regelen. Prenter heeft de tijd en de plaats gekozen.’ In een opwelling omhelsde ze Fran. ‘Eindelijk heb ik het gevoel dat ik iets heb bereikt!’

‘Ons laatste succes is alweer een tijdje geleden, maar je moet de huid –’

‘... van de beer niet verkopen voordat je hem geschoten hebt. Dat is waar.’ Toch kon niets Lucy’s goede humeur bederven. Ze had nu werkelijk iets te vieren met haar broer. Een blik op haar horloge vertelde haar dat ze echt moest rennen. ‘Wat zou ik er graag bij zijn als Cody hem oppakt –’

‘Lucy, je kent de regels.’ Fran verbood iedereen om zich met de aanhoudingen te bemoeien, zelfs op afstand.

‘Ik weet het, ik weet het.’ Lucy zette haar computer uit en griste haar regenjas en haar sjaal onder haar bureau vandaan. ‘Ik ben allang blij met Cody’s verslag.’ Niet zo blij als wanneer ze Brad Prenters gezicht zou hebben gezien op het moment dat hij besepte dat zijn date een valstrik was, maar daar moest ze zich bij neerleggen.

Een beweging in de lobby trok haar aandacht. Fran keek op hetzelfde moment opzij als Lucy.

‘Jonathon.’ Fran glimlachte. ‘Je bent vroeg.’

‘Je werkt te hard, Fran.’ Senator Jonathon Paxton kuste haar vluchtig op de wang. ‘Hallo, Lucy.’

Lucy onderdrukte een grijns. Geen wonder dat Fran haar op tijd de deur uit had willen werken. Ze had een date! Hoewel Fran haar etenjes met senator Paxton nooit zo zou noemen. Zuiver zakelijk, beweerde ze, maar Lucy hoopte dat er iets moois zou groeien tussen twee van haar dierbaarste vrienden.

Lucy stond op en omhelsde de senator. ‘Ik wist niet dat je langs zou komen.’

‘Fran en ik hebben nog veel te bespreken voor zaterdagavond. Jij komt toch ook? We hopen veel geld binnen te halen.’

‘Natuurlijk,’ antwoordde ze automatisch, hoewel ze er niet veel zin in had. Ze was bereid zich voor honderd procent in te zetten voor Fran en haar WCF, maar ze hield niet van grote openbare bijeenkomsten. Haar broer Patrick had beloofd mee te gaan, maar op het laatste moment was er iets tussengekomen van zijn werk, waardoor hij niet op tijd terug zou zijn. Lucy zou dus toch in haar eentje moeten gaan.

‘Ik zie jullie nog,’ zei ze, terwijl ze haar jas aantrok en haar tas over haar schouder slingerde.

‘Wil je een lift?’ vroeg Fran.

‘De metro is maar drie straten lopen,’ zei Lucy, ‘maar toch bedankt.’

Ze verliet het kantoor van WCF en stapte de kille buitenlucht in. Ze hield van lopen en had zelfs geen last van de kou, hoewel ze het zonnige, gematigde klimaat van Zuid-Californië miste.

Haastig trok ze haar sjaal op, rond haar oren en haar nek, en ging op weg naar de ondergrondse.

Opeens kreeg ze kippenvel op haar armen, als vingernagels die over een schoolbord krasten. Het moest de kou zijn, probeerde ze zichzelf wijs te maken, maar ze wist beter. Het gevoel dat iemand haar in de gaten hield, was haar maar al te goed bekend. Ze deed alsof ze moest hoesten en stapte opzij, zodat ze onopvallend een blik kon werpen op de voetgangers om haar heen, het verkeer op straat en de gasten achter de ramen van het restaurant aan de overkant. Een man passeerde haar, knikte even en liep verder.

Lucy zuchtte, boos op zichzelf omdat ze zo paranoïde was. De afgelopen zes jaar had ze nooit het gevoel van zich af kunnen schudden dat mensen naar haar keken, dat ze wisten wat er was gebeurd en haar op de een of andere manier zelf verantwoordelijk stelden. In de loop van de tijd werd het wel minder, maar Lucy betwijfelde of ze er ooit vanaf zou komen.

Haar verleden zou haar blijven achtervolgen, wat ze ook deed.

‘Niet zeuren,’ fluisterde ze bij zichzelf. Je staat op het punt een verkrachter naar de gevangenis terug te sturen. Je hebt alle reden om tevreden te zijn.

Met die gedachte liep ze verder naar het metrostation, zich nog altijd scherp bewust van de mensen om haar heen.

Lees verder in *Tot de dood ons scheidt*

Eerste druk mei 2016

Oorspronkelijke titel *Love Me to Death*

Oorspronkelijke uitgever Ballantine Books, an imprint of The Random House
Publishing Group, a division of Random House, Inc., New York

Copyright © 2010 Allison Brennan

The moral right of Allison Brennan to be identified as the author of this work has been
asserted by her in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2016 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Jan Smit

Omslagontwerp Marry van Baar

Omslagillustratie © Katya Evdokimova / Trevillion Images

Auteursfoto omslag © Brittan Dodd

Opmaak binnenwerk Pre Press Media Groep, Zeist

ISBN 978 90 261 3864 5

ISBN e-book 978 90 261 3865 2

NUR 332

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met
bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of
openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch,
door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.